

Sygnatura akt I C 430/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24-09-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Sieczka

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa W. M.w W., działającej przez Oddział (...)we W.

przeciwko G. W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej G.W.na rzecz strony powodowej W. M.w W., działającej przez Oddział (...)we W.kwotę 7.904,27 zł (siedem tysięcy dziewięćset cztery złote dwadzieścia siedem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.165,71 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala powództwo w pozostałej części.

I C 685/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 stycznia 2015 r. strona powodowa W. M.w W.domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej G. W.kwoty 9696,09 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 lipca 2014 r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa wskazała, że wyrokiem z dnia 11 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy dla (...)nakazał D. W., M. W.i I. W.opuszczenie, opróżnienie i wydanie powodowi lokalu mieszkalnego położonego we W., przy ul. (...). Równocześnie sąd ustalił, że w/w osobom przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Pismem z 31 maja 2013 r. strona powodowa zwróciła się do strony pozwanej o przyznanie w/w osobie lokalu socjalnego. Pomimo tego do dnia wytoczenia powództwa strona pozwana G. W.nie dostarczyła takiego lokalu.

Wobec tego strona powodowa domagała się odszkodowania odpowiadającego wysokości opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich – nie uiszczonych przez lokatorów. W związku z tym dochodziła go za okres od 1 lipca 2013 r. do 30 czerwca 2014 r.

Strona powodowa wyjaśniła, że normalnym następstwem bezczynności powoda jest szkoda w postaci utraconych korzyści będących konsekwencją niemożności przyznania lokalu innym osobom, jak również szkoda wynikła z nie ponoszenia przez dotychczasowych lokatorów jakiegokolwiek opłat. Na dochodzone odszkodowanie składała się kwota 4416,43 zł + 1591,18 zł z tytułu utraconej opłaty za używanie lokalu (ustalanej jako 150 % stawki obowiązującej osoby posiadające tytuł prawny do lokalu) oraz 3688,48 zł tytułem opłat pośrednich związanych z kosztem mediów dostarczanych do lokalu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 31 marca 2015 r. powództwo uwzględniono w całości.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty strona pozwana G.W. wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, iż dopuściła się bezprawności w swoim działaniu, albowiem działała stosownie do § 11 ust. 1 uchwały nr (...) Rady Miejskiej W.z 21 kwietnia 2005 r. w sprawie wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu G. W.. W przypadku osób, które nabyły prawo do lokalu socjalnego na podstawie orzeczenia sądowego, o kolejności realizacji ich uprawnień decyduje data złożenia odpowiedniego wniosku. Jest to podstawowe kryterium w sytuacji ograniczonego zasobu lokali socjalnych.

Ponadto zarzuciła, że obowiązek dostarczenia lokalu powstaje dopiero wezwaniu dłużnika do spełnienia świadczenia. Takie wezwania strona pozwana otrzymała 14 czerwca 2013 r.. było ono jednak obarczone brakiem formalnym (nie dołączono do niego odpisu wyroku eksmisyjnego ze stwierdzeniem prawomocności). Prawidłowe wezwanie strona pozwana otrzymała dopiero 6 sierpnia 2013 r.. Przy przyjęciu, że terminem odpowiednim dla spełnienia świadczenia w rozumieniu art. 455 kc jest termin sześciu miesięcy, to o ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej można było mówić dopiero od 6 listopada 2013 r.

Strona pozwana zarzuciła również, że brak jest podstaw do obliczania należnego odszkodowania jako 150 % opłaty za używanie lokalu, wskazując, że kolejne osoby, które otrzymałyby ten lokal płaciłyby opłatę 100-procentową.

W sprzeciwie strona pozwana kwestionowała także wysokość opłat za media stanowiących część szkody, wycofała się jednak z tego zarzutu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 r. (por. k. 164).

W toku procesu sporne pomiędzy stronami stało się także, w jakim zakresie na wysokość szkody powoda wpłynęły wpłaty dokonywane na jego rzecz przez dotychczasowych lokatorów lokalu wskazanego w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa W. M. jest uprawniona do pobierania opłat z tytułu zajmowania lokalu położonego przy ul. (...) we W..

(bezsporne)

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2013 r. (sygn. (...)) Sąd Rejonowy dla (...) nakazał D. W., M. W. i I. W. opuścić, opróżnić i wydać stronie powodowej w/w lokal, przy czym ustalił jednocześnie, iż w/w osobom przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Wyrok ten stał się prawomocny w dniu 13 maja 2013 r.

(bezsporne)

Pismem złożonym w dniu 14 czerwca 2013 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do wskazania w/w osobie lokalu socjalnego.

(dowód: pismo powoda z 31.05.2013 r. z dowodem odbioru – k. 11, 14)

Strona pozwana wezwała stronę powodową do złożenia wyroku eksmisyjnego ze stwierdzeniem prawomocności, co też zostało uczynione w dniu 6 sierpnia 2013 r.

(bezsporne)

W/w osoby zajmujące lokal przy ul. (...) zobowiązane były do zapłaty opłaty za używanie lokalu liczonej jako 150 % opłaty obciążającej osoby zajmujące lokal pozostający w zasobach powoda na podstawie skutecznego tytułu prawnego, w wysokości 6007,61 zł, w tym za lipiec 2013 r. 200,64 zł.

(bezsporne – por. rozliczenie – k. 101)

Ponadto strona powodowa obciążyła lokatorów w/w lokalu zaliczkami na poczet kosztów mediów w wysokości 3688,48 zł

(dowód: bezsporne)

Strona powoda wezwała pozwanego do zapłaty należności dochodzonych pozwem w dniu 3 lipca 2014 r.

(dowód: wezwania do zapłaty z dowodami odbioru – k. 19-20)

D. W., I. W. i M. W. zobowiązani byli do zapłaty stronie powodowej kwot: 40459,21 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 31198 zł od dnia 31 maja 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 9261 zł od dnia 20 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty na podstawie nakazu zapłaty SR dla (...)z 5 lipca 2011 r. (sygn. (...)), 2515,39 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty na podstawie nakazu zapłaty SR Lublin-Zachód z 14 marca 2012 r. (sygn. (...))6650,85 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 października 2013 r. do dnia zapłaty na podstawie nakazu zapłaty SR (...)z 7 stycznia 2014 r. (sygn. (...)), przy czym należności te były w całości wymagalne przed 1 lipca 2013 r.

(bezsporne – por. w/w orzeczenia, wraz z pozwami – k. 240-253)

D. W., I. W. i M. W. zapłacili na poczet swojego zadłużenia kwoty: 27152,38 zł i 4596,82 zł zaliczoną na poczet nakazu zapłaty w sprawie (...), 2424,84 zł i 78,24 zł zaliczoną na poczet zadłużenia w sprawie (...).oraz kwotę 1182,59 zł i 324,97 zł zaliczona na poczet zadłużenia w sprawie (...)

(dowód: dowody wpłaty wraz z oświadczeniem w przedmiocie sposobu zarachowania – k. 173-235 i 272-287).

D. W., I. W. i M. W. wpłacili ponadto na poczet swojego zadłużenia kwotę 5400 zł.

(dowód: dowody wpłaty – k. 216, 226, 227, 232, 235)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Stosownie do art. 417 § 1 kc w zw. z art. 29b ust. 4 ustawy o zakwaterowaniu sił zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Należy podkreślić, że strona pozwana nie jest uprawniona do dodatkowego określania warunków dla przydziału lokali socjalnych, lecz stosownie do art. 365 § 1 kpc jest związana orzeczeniem Sądu zobowiązującym ją do dostarczenia takiego lokalu. Samo podjęcie uchwały regulującej kwestię przyznawania lokali socjalnych nie jest wystarczające dla wykonania wskazanego obowiązku.

Gdyby strona pozwana wykazała, jakie środki przeznacza w budżecie na pozyskiwanie lokali socjalne, w jaki sposób lokale te pozyskuje, jak wiele lokali komunalnych znajduje się w jej zasobie oraz jak wiele jest osób oczekujących na takie lokale, można by co najwyżej ocenić, czy nie dostarczenie lokalu socjalnego w rozpoznawanej sprawie miało charakter niezawiniony. Okoliczność ta nie jest z punktu widzenia odpowiedzialności na podstawie art. 417 kc istotna.

Wobec powyższego przyjąć należało, że strona pozwana odpowiada, co do zasady za szkodę powstałą w majątku strony powodowej w związku z niedostarczeniem lokalu socjalnego lokatorom mieszkania przy ul. (...). Jest poza sporem, że na szkodę w majątku strony powodowej składają się opłaty z tytułu używania lokalu, których lokator w/w lokalu nie uiścił pomimo ciążącego na nich obowiązku. Opłaty te strona powodowa mogłaby bowiem uzyskać od kolejnego lokatora. Wysokość tych opłat nie była w rozpoznawanej sprawie sporna, została przez stronę powodową wskazana w załączniku do pozwu – k. 101. W skład szkody wchodzi także koszt mediów dostarczanych do lokalu, albowiem,

gdyby lokal został opuszczony przez dotychczasowych lokatorów, koszty te w ogóle by nie powstały. W przypadku zaś zamieszkania kolejnych lokatorów, ponosiliby oni koszt mediów według własnego zużycia.

Nie było jednak podstaw, ażeby obciążać stronę pozwaną opłatą w wysokości 150 % opłaty pierwotnej ustalonej stosownie do art. 41 ust. 5 cytowanej ustawy o zakwaterowaniu sił zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej .

Odpowiedzialność (...) za szkodę spowodowaną niedostarczeniem lokalu socjalnego nie ma charakteru odpowiedzialności za zachowanie innej osoby, tj. byłego lokatora, który nie opuścił lokalu. Jest to odpowiedzialność za własne zaniechanie, w której bez znaczenia jest zakres odpowiedzialności byłego lokatora za zapłatę należnych opłat (por. np. wyrok SN z 19 czerwca 2008 r. (sygn. V CSK 31/08), publ. LEX nr 457701, uchwała SN z 7 grudnia 2007 r. III CZP 121/07, publ. OSNC 2008/12/137). Wobec tego strona pozwana odpowiada jedynie za korzyści utracone przez stronę powodową w związku z tym, że ta nie mogła swobodnie władać swoim lokalem, a nie za szkodę wyrządzoną przez byłego lokatora poprzez niewykonywanie obowiązku uiszczania opłat stosownie do art. 41 ust. 5 przywołanej ustawy. Gdyby lokal socjalny został przez stronę pozwaną niezwłocznie dostarczony, strona powodowa mogłaby przydzielić go kolejnym lokatorom i otrzymywać opłatę w wysokości określonej w art. 36 cytowanej wyżej ustawy. Nie otrzymywałaby natomiast opłaty w wysokości 150 % tej opłaty. Opłata w wysokości 150 % opłaty należnej nie stanowi zatem utraconej korzyści w rozumieniu art. 361 § 2 kc.

Uzasadniony był także zarzut, że odpowiedzialność odszkodowawcza powstanie po stronie pozwanego dopiero po bezskutecznym upływie terminu do dostarczenia lokalu socjalnego. Obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego wynikał wprawdzie z orzeczenia sądowego, ale termin wykonania tego obowiązku uzależniony jest od inicjatywy właściciela lokalu. Należy podkreślić, że termin spełnienia obowiązku (...)nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania w rozumieniu art. 455 kc.. Obowiązek ten powinien zostać zatem spełniony niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Powód wezwał stronę pozwaną do dostarczenia lokalu w dniu 14 czerwca 2013 r. Ta powinna zatem albo wskazać taki lokal albo przystąpić do wypłaty odszkodowania. Niedostarczenie lokalu niezwłocznie na wezwanie skutkować będzie odpowiedzialnością odszkodowawczą. W świetle art. 455 kc wydaje się, że niezwłoczne spełnienie świadczenia powinno było nastąpić do 31 lipca 2013 r. Strona pozwana w celu wskazania lokalu socjalnego, nie musi go dodatkowo poszukiwać, albowiem ma ustawowy obowiązek posiadania puli mieszkań wystarczającej na wykonanie obowiązków ustawowych. Powinna zatem wskazać lokal w ramach tej puli. Czynności techniczne związane ze złożeniem oferty uprawnionym do lokalu nie powinny przekroczyć wskazanego okresu. Po tym terminie można mówić o powstaniu odpowiedzialności odszkodowawczej. Brak było natomiast podstaw do przyjęcia, że wezwanie do dostarczenia lokalu powinno zostać złożone razem z orzeczeniem sądowym wskazującym na uprawnienie do lokalu zaopatrzone w stwierdzenie prawomocności. Wezwanie do spełnienia świadczenia nie musi bowiem zawierać jakichkolwiek dowodów na istnienie podstawy świadczenia. Strona pozwana może przy tym samodzielnie sprawdzić istnienie prawomocnego orzeczenia w przedmiocie lokalu socjalnego, albowiem zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów jest ona zawiadamiana o sprawie eksmisyjnej i może wstąpić do niej na prawach interwenienta ubocznego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że strona pozwana odpowiadała jedynie za szkodę wywołaną niedostarczeniem lokalu socjalnego w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 30 czerwca 2014 r. Wysokość utraconych korzyści wynosiła we wskazanym okresie 4215,79 zł (por. k. 101), wysokość szkody związanej ze zużyciem mediów przez osoby, które z lokalu powinny zostać przeniesione do lokalu socjalnego w tym okresie wynosiła natomiast 3688,48 zł (por. k. 101).

W odniesieniu do wpłat dokonanych przez lokatorów wypada zauważyć, że nawet gdyby strona powodowa nie złożyła żadnego oświadczenia w przedmiocie ich zaliczenia, to zgodnie z art. 451 § 3 kc spełnione świadczenia powinny być zostać zaliczone na poczet długu najdawniej wymagalnego. Wobec tego strona pozwana niepotrzebnie wnikła się w spór, czy oświadczenie o sposobie zarachowania wpłat zostało złożone przez osobę umocowaną. Brak tego umocowania nie zmieniał bowiem w rozpoznawanej sprawie sposobu zaliczenia. Ponadto na żadnym z dowodów wpłat oświadczenia o zarachowaniu należności na poczet kwot objętych okresem wskazanym w pozwie nie złożyli również dłużnicy.

Z zestawienia wszystkich wpłat, łącznie z wpłatami, co do których strona powodowa nie złożyła żadnego oświadczenia o zarachowaniu (por. k. 216, 226, 227, 232, 235) wynika, że są one niższe od wszystkich należności wymagalnych przed 1 lipca 2013 r., stwierdzonych tytułami wykonawczymi przedstawionymi przez powoda i to bez odsetek, czy kosztów procesu. Wpłaty te nie mogły zatem zmniejszyć szkody strony powodowej, albowiem powinny zostać zaliczone na poczet długów dawniej wymagalnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził na rzecz strony powodowej kwotę 7904,27 zł, jak w pkt I wyroku, oddalając dalej idące powództwo jako nieuzasadnione, jak w pkt III wyroku.

O odsetkach kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 455 kc, mając na uwadze datę doręczenia przesądowego wezwania do zapłaty (k. 20).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Powództwo uwzględniono w 81,52 %, wobec czego na rzecz strony powodowej zasądzone 81,52 % kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 1200 zł, kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i kosztów opłaty sądowej od pozwu w kwocie 485 zł pomniejszone o 18,48 % kosztów pozwanego z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł.